

"אשה כי תזריע וילדה זכר" (יב, ב)

לכאורה "תזריע" זה לשון עתיד, "וילדה" זה לשון עבר, וזאת למה? אלא האבא משתוקק כבר ללמד את הילד תורה ודרך ארץ עוד לפני שהילד נולד, ועל ההשתוקקות עצמה, - התורה מחשיבה לו כאילו "וילדה" - כאילו שהילד נולד כבר והאבא כבר לימד אותו תורה.

מדבר קדש

א נקוד'ה

"והסגיר הכהן את הנגע שבעת ימים" (יג,ד)

לכאורה היה צריך להיות הכתוב "והסגיר את האיש אשר בו הנגע", לא את הנגע עצמו? אלא התורה הקדושה רומזת בזה לכהן שלא יסתכל מי הוא בעל הנגע, אם הוא אוהבו או שונאו, אלא יסתכל רק על הנגע עצמו, אם יש לנגע סימני טהרה יטהר אותו, ואם יש לו סימני טומאה יטמא אותו, ולכן אמר הפסוק "והסגיר את הנגע", להורות שהכהן לא יסתכל מי הוא בעל הנגע, אלא יסתכל רק על הנגע עצמו. וזה מוסר השכל לרב קהילה או דיין, שהם בבחינת כהן, שאם מביאים לפניהם שאלה, או דין תורה, שלא יסתכלו מי הוא בעל השאלה או מי הם בעלי הדין, אלא יסתכלו רק על השאלה או על הדין עצמו..

תפארת אבות

"כי יהיה בו נגע בראש או בזקן" (יג,כט)

ישנם אנשים שהנגע שלהם הוא בזה שהם סבורים שהם המתאימים להיות ה"ראש בני ישראל" או כאלו אשר בטוחים שכולם חייבים לכבדם כי לפי דעתם הם "זקן שקנה חכמה" וזה המרומז בפסוק על אלו "נגע בראש או בזקן".

ר' חיים אליעזר ממונקאטש

"בעיני עמד הנתק... וטהרו הכהן" (יג,לז)

על האדם להציב נגד עיניו כמה הוא רחוק ומנותק מהקב"ה "בעיני עמד הנתק", ורק לאחר ההתבוננות "וטהרו הכהן".

מבשר צדק

הגיליון לזכות ולבריאות אדונינו מורינו
ורבנו ר' ישכר דוב בן מרים שליט"א

"אשה כי תזריע" (יב, ב)

למה נסמכה פרשת תזריע לפרשת שמיני? משיב רבי ישראל סלנטר זצ"ל: סופה של פרשת שמיני עוסק במאכלות אסורות, ופרשת תזריע עוסקת בצרעת. על מה בא נגע הצרעת? על עוון לשון הרע. בפרשיות הללו באה התורה ללמד אותנו את האסור והמותר להכניס ולהוציא מן הפה. ולאחר שהתורה לימדה אותנו בסוף פרשת שמיני מה אסור ומה מותר **להכניס** אל הפה; מלמדת אותנו התורה בפרשת תזריע, מה מותר ומה אסור **להוציא** מן הפה.

ומתוק האור

"וביום השמיני ימול" (יב, ג)

לכאורה היו צריכים לקיים מצוה זו יותר מאוחר שאז התינוק יהיה חזק יותר, אלא שביום השמיני עדיין לא התחזק רגש האהבה והחיבה של ההורים כלפי הרך הנולד, בשונה מזה כשהתינוק בגיל יותר מאוחר יש חשש שההורים לא ימולו את התינוק בגלל חיבתם אליו.

הרמב"ם

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (יב, ג)

לכאורה למה כתוב כאן "בשר ערלתו" ואצל מילת עבד כתוב "וכל עבד איש מקנת כסף ומלתה אותו", ולא כתוב שם "בשר ערלתו". גם בגר נאמר סתם "וכי יגור אתך גר וגוי המול לו כל זכר". עונה החתם סופר שישראל שהיה ערל ונימול, מכונה מכאן ואילך בגדר "מל", וזאת משום שבאמת ליבו מהול לה' ורק היה 'ערל בשר' עד שנימול, ולא כן הגוי אשר למרות שהוא נימול עדיין הוא נקרא "ערל לב" עד שיתגייר ויקבל על עצמו לנהוג ע"י דת תורה"ק. לכן כאן לפנינו שמדובר בישראל נאמר "ימול בשר ערלתו" שאינו מל כי אם את **בשרו**, ואילו הוא בעצמותו מהול לה'. אבל שם מדובר בקונה עבד או בגוי שמתגייר ומלו עצמם לכן לא כתוב "בשר ערלתו", כי מדובר במילה ממש ולא רק במילת בשר לבד.

חתם סופר

"בבל קדשי לא תגע ואל המקדש לא תבא עד מלאת ימי

טהרה" (יב,ד)

חייב אדם לדעת כי אין לו כל מגע עם הקדושה ואיננו יכול להיות בבחינת מקדש - מקום להשראת השכינה, כל זמן שלא מילא ימי הטהרה שלא טרח ועמל שנים רבות כדי לטהר עצמו מעוון ושחיתות. קודם טהרה לא תיתכן קדושה...

נועם אלימלך

אזיס ווארט

"כולו הפך לבן טהור הוא" (יג,יג)

אמרו חז"ל בגמרא מסכת סנהדרין: "אמר רבי יוחנן אין בן דוד בא אלא בן דוד הבא, אלא בדור שהוא כולו זכאי או בדור שהוא כולו חייב". שואל רבי משה סופר בעל "החתם סופר": הרי בדור שכולו זכאי פשוט הדבר שהם ראויים לביאת המשיח. אולם איזו זכות יש לדור שכולו חייב?! ועונה החתם סופר מפרשת השבוע שלנו: הרי כתוב: "כולו הפך לבן טהור הוא"! ואם כך גם כאן קשה: והלא אם נגע קטן טמא הוא מדוע אם כיסה הנגע את כל גופו של המצורע וכולו הפך לבן אז הוא טהור?! והתירוץ על שתי שאלות הוא למעשה אחד: הנגעים באים על האדם כדי לעורר אותו לתשובה. אם כולו הפך ללבן - בוודאי ליבו נשבר בקרבו וחזר הוא בתשובה שלימה ואמיתית ואם כן אין כל צורך לטמא! כך גם בדור שכולו חייב, מרוב עוונותיו אין לעוררו עוד על ידי שום תוכחה אלא לשלוח להם את משיח צדקנו ומתוך כך בוודאי יחזרו בתשובה שלימה...

חתם סופר

"נגע צרעת כי תהיה באדם והובא אל הכהן" (יג,ט)

כשאדם המחובר לצדיק עושה חטא ופוגם, הצדיק ישר מרגיש זאת, כמו בגוף של האדם שאם מקבל מכה הכי קטנה - כל הגוף מרגיש זאת, וזה גם מה שמרומז בפסוק "נגע צרעת כי תהיה באדם" - ישר "והובא אל הכהן" - ישר הכהן שזהו הצדיק מרגיש את זה.

אהבת שלום

ניתן לקבל מדי שבוע גיליון מוגדל במייל:

katsar.chazak@gmail.com

לכאורה למה אם כיסה הנגע את כל גופו של המצורע וכולו הפך לבן אז הוא טהור, וזה שהנגע הוא רק במקצת בשרו הוא טמא? אלא אפשר לפרש בדרך רמז ומוסר כך: אנשים חוטאים, שכולם מכירים אותם שהם חוטאים, אינם יכולים לקלקל אחרים, כי כולם יודעים ומכירים מי הם, ולכן גם נזהרים מהם, אבל אלה שרשעתם טמונה בליבם, ואין תוכם כברם, ומתראים כצדיקים - מהם צריך הכי הרבה לפחד, כי ע"י מעשיהם שבגלוי - הם יכולים בקלות לפתות אחרים, ולכן מצורע שלא נצטרע בכל גופו - ה' מגלה את תוכו לעיני כולם כדי שידעו להישמר ממנו, ועליו לשבת בדד מחוץ למחנה ולא לבא במגע עם אחרים, ולא עוד אלא שצריך להכריז שהוא טמא ולגלות את מה שטמון בקרבו. אבל מצורע שפשטה המספחת בכולו, וניכר ונודע לכולם שהוא רשע, וכל אחד נזהר ונשמר ממנו, אזי אין הוא יכול להסית ולהדיח אחרים, ולכן הוא לא צריך לשבת בדד מחוץ למחנה, והכהן יכול לטהר את הנגע מפני שאינו יכול להזיק גם אם יישאר במחנה כי אין לו סימן טהרה וכולם נשמרים ממנו.

שערי שמחה

"ובן יונה או תור לחטאת" (יב, ו)

היולדת מביאה לקרבן אחד משני המינים או בן יונה או תור לחטאת, שהם שני מינים שונים זה מזה, והנה, תמיד מקדימה התורה תורים לבני יונה ("שתי תורים או שני בני יונה"), ואילו כאן הקדימה התורה בן יונה לתור, מה טעם הדבר? מתרץ בעל הטורים תירוץ מופלא ביותר, דרך התור להתאבל ולהצטער על בן זוגו כשלוקחים אותו ממנו. ולכן עדיף לקחת בן יונה מאשר תור, כי בלקיחת התור מצטער בן הזוג שנשאר; ואם כן, מדוע בדרך כלל כן מקדימה התורה תורים לבני יונה? אלא, שבשאר קרבנות העוף חוץ מיולדת, הכלל הוא שמביאים שני עופות מאותו המין (או שני תורים, או שני בני יונה); וכשלוקחים שני עופות, לא מתעוררת בעיית ההפרדה ולכן יש להעדיף תורים, שהם מין משובח יותר, אך ביולדת, כאן הרי מצווה התורה להביא רק עוף אחד, וכשלוקחים עוף אחד ומשאירים את האחר, יש להעדיף לקחת בן יונה, כי תור כאמור מצטער על בן זוגו שלקחוהו. הרב בידרמן מביא זאת ומסיים בזה שאנו צריכים להתעורר מזה שאם עדיף להביא קרבן פחות ערך מאשר לצער 'תור', קל וחומר כמה יש לנו להיזהר שלא לצער בני אדם.

בעל הטורים, הרב בידרמן

"זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו"

כתוב שהנגעים באים על חטא לשון הרע וכתוב בחובת הלבבות שהמדבר לשון הרע - זכויותיו עוברים לאדם שדיבר עליו, ורק כשעושה תשובה - חוזרים אליו זכויותיו, לכן אומרת התורה "זאת תהיה תורת" - אתה יודע מתי התורה תחזור להיות שלו? "ביום טהרתו" - לכשיחזור בתשובה ויטהר.

ארץ צבי**"ואם דל הוא ואין ידו משגת"**

לכאורה זה כפל לשון? (דל - עני, אין ידו משגת - עני) אלא אומר אחד הצדיקים שיש לומר ש"ואם דל הוא ואין" - אזי "ידו משגת" - הקדוש ברוך הוא ישיג לו.

דברי ישראל**"נגע צרעת"**

כתוב שלצדיקים יש כוח להפוך אותיות ולהטיב עם יהודים, כמו לדוגמה "נגע" ל"ענג", "דוע" ל"עוד", "כרת" ל"כתר", "צרעת" ל"עצרת" וכדומה, ואם נגזר על אדם מוות, רעב - אזי הצדיק לוקח את האות "ע" מה"רעב" ומעביר אותו למילה "מוות" כך שזה נהפך ל"מעוות רב" וזה מה שמרמוז בפסוק "הנה עין ה' אל יראיו - להציל ממות נפשם ולחיותם ברעב" - "הנה עין השם" האות עי"ן "אל יראיו" - אל הצדיקים כדי "להציל ממות נפשם ולחיותם ברעב" - כנ"ל, וזה גם עניין הצדקה תציל ממות.

ר' שמעון מיארסלוב**"כולו הפך לבן"**

אם צבע הנגע הוא לבן - הרי הוא טמא, ואם כל גופו של המצורע נהפך ללבן הרי הוא טהור ולכאורה למה? אלא כתוב בשפתי קדושים שלבן ר"ת ל'בו נ'שבר ב'קרבו, וכל הענין של הצרעת - הוא בשביל שיחזור בתשובה על חטאו ואחד כזה שמרוב שלבו נשבר בקרבו - נהפך גופו ללבן, הרי הוא השיג את המטרה - החזרה בתשובה וממילא טהור הוא.

שפתי צדיקים**"והובא אל הכהן"**

כשבן אדם מדבר לשון הרע זה בא בעיקר כי הוא לא מעריך את כוחו של הדיבור וחושב לעצמו "הרי רק דיברתי בפי ולא עשיתי לו כלום" אבל אם אדם היה יודע כמה השפעה יש לכל מילה גם בעולם הזה וגם בשמים - ודאי היה נזהר בכך, לכן כדי ללמדו לקח נעשה מצורע - ומביאים אותו אל הכהן ושם מגלה כי מספיק מילה אחת "טמא", "טהור" בשביל להכריע את גורלו לכאן ולכאן, וגם אם כולם רואים שיש לו נגע - עד שהכהן לא אמר "טמא" - הוא איננו טמא, וכן בטהרה אף אם נרפא הנגע - עד שהכהן לא אומר את המילה "טהור" - הוא עדיין טמא, ומזה הוא ילמד כמה גדול כוח דיבורו של אדם ושוב לא יוציא מפיו דברים שאינם מהוגנים.

אהל יעקב**א נקודל'ה**

הדברי חיים סיפר פעם על מישהו שטעה ביער ופגש שם אדם ושאלו איך יוצאים, והוא ענה לו שהוא יודע משהו אחד בלבד וזה שהכיוון הזה שהוא נמצא בו עכשיו הוא לא הכיוון הנכון והוא צריך לשנות כיוון.

דברי חיים

"אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת והיה בעור בשרו לנגע צרעת והובא אל אהרון הכהן"

לפעמים בא לבן אדם הרהור תשובה, התרוממות וכדומה, אך זה עדיין שטחי ולא חודר אל פנימיותו, והסיבה היא כי טרם תיקן את דרכיו מספיק ועדיין יש נגע עמוק בקרבו, והעצה היא שיתחבר אל הצדיק כדי שיביאו לידי תשובה אמיתית, וזה מה שמרמוז כאן בפסוק "אדם כי היה בעור בשרו" - אדם שמרגיש לפעמים בעצמו רגעים של "שאת" - התנשאות והתעלות, "ספחת" - דביקות והתחברות (מלשון "ספחני נא") "בהרת" - בהירות הדעת, ומכל מקום זה רק "בעור בשרו" - רק בחיצוניות שלו, הרי זה משום "לנגע צרעת" - שעדיין לא תיקן את דרכיו, והעצה היא "והובא אל אהרון הכהן" - יבוא אל צדיק הדור אשר יורהו את הדרך לתשובה אמיתית.

מאור ושמש

כותב רש"י שטעם צרעת הבית הוא כדי שימצאו ישראל אוצרות של כנענים, ולכאורה אם הקב"ה רצה לתת עשירות לישראל למה דווקא באופן כזה? וכן כתוב שהצרעת באה על עבירות ואם כן איך זה מסתדר עם זה שמקבל עשירות? אלא יש לומר על פי מה שכתב הרמב"ם כי הקדוש ברוך הוא מוכיח קודם בן אדם בינו לבין עצמו ורק אם לא מועיל אזי מכלימו ברבים (צרעת הגוף), וזהו העניין כאן - שהקב"ה עשה שגם לצדיקים האוצרות יתגלו באותה הדרך וממילא כשיהיה ליהודי צרעת בבית - יוכלו לתלות את זה בזה שהוא צדיק ויתגלו אצלו אוצרות וכך לא לביישו.

אמונת עתיד

אזיס ווארט

"אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת"
 "ה"בן איש חי" אומר שעונש הצרעת מגיע על עוון לשון הרע, או על גסות הרוח, אשר גם היא מתבטאת, בדרך כלל, על ידי הלשון. והנה, הלשון היא איבר, אשר אין בו עצמות וכל כולו אך ורק בשר. זוהי, אם כך, כוונת הכתוב: "אדם כי יהיה בעור בשרו" - מי שיש חטא בעור בשרו, כלומר באיבר שיש בו רק עור ובשר, והוא הלשון, יגיע לכך שתהיה בו "שאת או ספחת או בהרת"
בן איש חי

"זאת תורת היולדת לזכר או נקבה"

כל מקום שכתוב "זאת תורת" - זה מעיד על סיום הפרשה, אבל כאן ממשיכה התורה - ואם לא תמצא ידה די שה וכו' - זאת אומרת שעדיין לא הסתיימה הפרשה, אז למה לא לכתוב - זאת תורת היולדת אחרי הפסוק הזה? אלא עונה הרה"ק ר' שלום מבעלזא ז"ע שהתורה פוסקת ש"זאת תורת היולדת" - שיהיה לה די כדי להשיג את הקרבן הגדול אבל אם קורה ש"ואם לא תמצא ידה" אז מביאה וכו' אבל מצד התורה אמור להיות לה ולכן סיימה התורה בפסוק לפני "זאת תורת היולדת".

מהר"ש מבעלזא

הגליון השבוע מוקדש להצלחת רבקה בת אביגיל חוה

יולדת מביאה עולה וחטאת - "אחד לעולה ואחד לחטאת", התורה מקדימה עולה לחטאת ולכאורה איך אפשר להביא קודם דורון ואחר כך חטאת? רק רש"י אומר "לא הקדימה תורה אלא למקראה" - רק בפסוק, אבל בבית המקדש היו מקריבים קודם את החטאת ורק לאחר מכן את העולה, נשאלת השאלה אם כן למה התורה הקדימה את זה בפסוק? אלא אומר החתם סופר שהרי כל ענין הבאת החטאת אצל היולדת היא בגלל השבועה של האשה שבאה בעקבות צערי הלידה שיש לה - שזה בא מחמת העבירה של חווה אשתו של אדם הראשון, אבל ברגע שיהיה תיקון השלם - אזי כבר לא יהיה צערי לידה והאשה לא תישבע וממילא כבר לא משנה הסדר של העולה והחטאת,

ועל זה הוסיף ר' שלום מבעלזא שכנ"ל גם לענין ראש חודש שאנו אומרים במוסף "ועולת ראש חודש.. ושעירי עיזים (חטאת) נעשה ברצון", שגם כאן מקדימים עולה לחטאת ועוד - ממתי מביאים חטאת ברצון? אלא כנ"ל - את החטאת של ראש חודש אנו מביאים בגלל חטא פגירת הלבנה (שמיעטה הקב"ה) וכשיבוא משיח ויהיה תיקון השלם - יתוקן החטא וממילא הסדר כבר לא ישנה וגם נוכל להביא ברצון.

חתם סופר, ר' שלום מבעלזא

"איש צרוע הוא"

אמר פעם מהר"ש מבעלזא שהאותיות לפני המילה "צרוע" הם "הספק" ואחד שיש לו ספקות באמונה - יגיע לו הנגע, והיה שם אפיקורס אחד שמיד לאחר דבריו הקדושים של מהר"ש - קיבל פצעים בגופו.

מהר"ש מבעלזא

"שתי ציפורים.. ושחט את הציפור האחת.. ושלח את

הציפור החיה"

לכאורה למה צריך להביא מלכתחילה 2 ציפורים אם בסוף הכהן משלח אחד מהם? אלא כתוב שהנגעים באים על פגם הלשון, וזה מתחלק ל2 חלקים, האחד - על הדיבור הלא טוב שהאדם דיבר (לשון הרע, רכילות וכיו"ב), והחלק השני על איפה שהוא היה אמור לדבר ולמחות ושתק, ולכן הוא מביא 2 ציפורים - האחד שוחטים על הדיבורים שהוא דיבר והשני משלחים שמעכשו יתחיל לדבר במקומות שבהן כן היה צריך לדבר ושתק.

מהר"י מבעלזא